

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul IX. No. 2
Apare în fiecare Sâmbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lae Barna 4.
Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Sâmbătă,
11 Ianuarie 1941

Dușmanii lui Isus

...Căci Irod are să caute
Pruncul ca să-L omoare...

Isus a avut dușmani dela naștere până la moarte. Acești dușmani erau din rândurile celor mai de seama oameni. Ei s'au ținut lanț în prigonirea lui Isus. Primul dușman dintre oameni a fost acela care trebuia să-l ocrotească ca să poată crește bine. Irod ca rege în vârstă putea să n'aibă teamă de un copil. Aceasta cu atât mai mult cu cât era din neamul lui și s'a născut după cele scrise de prooroci.

Irod însă a fost biruit de păcatul geloziei. Dacă Isus nu avea chemarea de rege, ci ar fi fost numai un prooroc ori filosof, Irod nu era gelos. Dar el, avea presimțirea că Isus va fi un rege mai bun decât el. Când oamenii de știință din răsărit vin să-l vadă și să i se închine, e semnul că, Isus se va ridica mai sus ca Irod și va fi împăratul universal. De aceea Irod caută să-L omoare. De atunci și până azi, Isus a fost prigonit de mulți regi, cari n'au crezut în El. Dar în toate cazurile El, a ieșit biruitor.

Cărturarii și Fariseii căutau să-L piardă pe Isus din gelozie. Dece erau geloși? Pentru că sfințenia lui Isus întrecea pe a fariseilor și înțelepciunea Lui era superioară cărturarilor. Fariseii vedeau în Isus un concurent a lor în evlavie, modestie și râvnă pentru legea morală a lui Dumnezeu. Cărturarii vedeau că Isus în darul de-a învăța și de-a cuceri inimile oamenilor este mai mult decât ei.

Preoții au adus hotărîrea de moarte a lui Isus din gelozie. Ei vedeau în Isus un preot mai bun și mai mare decât ei. Isus ierta păcatele cele mai grele, cu atâta ușurință. Fapte, pe care legea le

pedepsea fără milă, Isus le iartă tot cu așa bunăvoință ca și cum vindecă o boală. Aceasta fără a pretinde în schimb, nici cea mai mică jertfă. El însă, a făcut aceasta în contul jertfei, pe care El avea s'o aducă pe cruce. Preoții care aduceau jertfe și mai cu seamă marele preot, mijlocitorul între popor și Dumnezeu, își vedeau poziția amenințată.

Lucrurile nu se petrec altfel nici astăzi. Din gelozie Isus, e prigonit de mulți. Ucenicii lui, sufer din această cauză. Sunt disprețuiți pentru că au o viață spirituală mai bogată decât fiii lumii. Apoi câte vorbiri de rău, calomnii, judecăți ușurate și învinuiri, se aduc la adresa multora din gelozie. Acesta e păcatul oamenilor în general. El este și în rândurile acelor unde n'ar trebui să fie. În Biserică. Mulți s'au pocăit de păcate grele și rușinoase. Gelozia însă, a rămas stăpâna inimii lor. De acest păcat e mai greu să te pocăiești ca de oricare altul.

El desbină pe frați, Bisericii, rațiuni și popoare întregi. David Livingstone, a fost silit să-și schimbe câmpul de lucru din cauza unor geloși cari îl ponegreau. Dacă fiecare om și-ar cunoaște darul său și vrednicia sa, atunci păcatul geloziei ar fi mai puțin. Pe de altă parte, dacă ne-am bucura de darurile și progresul altora fie moral sau material, gelozia ar muri în noi.

Fariseii au căutat să atâte gelozia în Ioan, arătându-i progresul lui Isus. El însă a răspuns: că Isus trebuie să crească, iar el să se micșoreze. Apoi Lazăr din pildă, n'a fost gelos pe bogat. Dece? Pentru că El credea într'o bogăție mai bună: raiul lui Dumnezeu unde îngerii l-au și dus în clipa morții. O inimă stăpânită de Du-

hul lui Isus, va birui acest rău păcat: gelozia. Că din aceasta cauză fariseii s'au făcut vinovați de un păcat veșnic față de Isus.

De vrei să scapi de păcate multe atunci scapă mai întâi de gelozie.

Diavolul căuta să-L piardă pe Isus, pentru că vedea în El pe acela care îi va lua stăpânirea de peste sufletele oamenilor. Isus a recunoscut că Diavolul e stăpânitorul lumii acestia. Diavolul la fel spune că, Isus e Fiul lui Dumnezeu și îi recunoaște puterea. El vedea în Isus, un cuceritor de inimi, care prin iubire și jertfă îl va scoate afară din inimile oamenilor. Apoi Diavolul vedea în Isus, pe Judecătorul din ziua de apoi, care-l va trimite în focul veșnic pe el și slujitorii lui. Din aceasta cauză diavolul căuta să-l piardă pe Isus ucigându-L moral și fizic înainte de-a aduce jertfa ispășitoare pentru păcat. Jertfă prin care diavolul a fost înfrânt pentru totdeauna. Pentru că moartea lui Isus pe cruce de bună voie și în urma unei biruințe glorioase asupra ispitelor diavolești a schimbat soarta omenirii, îndrumând-o pe o nouă linie. Și aceasta e linia pe care a mers tâlharul de pe cruce.

Deci nu este nimicire pentru Isus. Atât Irod, cât și diavolul, n'au știut lucrul acesta. Isus este de o ființă cu Dumnezeu Tatăl și substanță, care nu poate fi nimicită. Deoarece din El și prin El, sunt toate lucrurile și ființele.

Irod s'a nimicit, lăsând o impresie rea în urma lui. E omul pe care nici un copil și nicio mamă nu-l poate simpatiza. Cărturarii

(Continuare în pag. 4-a)

Farul Creștin

Foale religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet

Girant responsabil: N. ONCU

Redactor: **Alexa Popovici**

Anul III, No. 2 Sâmbătă 11 Ianuarie 1941

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 120 lei, pe 6 luni 65 lei.

In străinătate 300 lei.

In Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiteră banilor înainte

Redacția și Administrația

Arad Str. Lăe Barna 4.

Contul: N. Oncu, A. M., C. C. B. Nr. 4

DELA REDACȚIE

— Slăviți să fie Domnul! Abonamentele vin într'un număr mare. Am observat că unii dintre sprijinitorii noștri au reușit să câștige mulți abonați noi. Le mulțumim pe această cale. Frații de pretulindenea au înțeles că, Farul e cea mai bună și cea mai ieftină revistă creștină. Căutăm încontinuu să servim cauza sfântă cât se poate mai bine. Pentru aceasta am cerut și cerem mereu sprijinul tuturor acelor cari au pe inimă această cauză.

* * *

— Facem cunoscut că cine nu a trimis banii pentru abonament, nu va primi revista. Nu trimitem nimănuia fără bani!

* * *

— Din nou ne gândim și repetăm idealul nostru ca, **fiecare familie creștină baptistă să fie abonată la Farul Creștin.** Vor avea astfel toți credincioșii parte de razele binecuvântate ale Cuvântului Domnului.

* * *

— In acest an revista noastră va da explicarea unora din cele mai de seamă doctrine creștine în lumina învățăturii lui Isus și practicei apostolice.

* * *

— Fr. Alexa Popovici, redactorul revistei noastre, a fost prin mila Domnului desconcentrat.

* * *

— Rugăm stăruitor ca orice banii pentru revistele noastre să fie trimiși pe adresa casierului nostru, iar pentru Depozitul de literatură direct depozitului, deoarece fiecare se administrează separat. Aceasta pentru a nu se produce încurcături.

* * *

— Revistele noastre Farul și Călăuza nu se trimit contra ramburs, ci cu bani trimiși înainte. Numai cărțile din Depozit se comandă cu ramburs.

Speranțe înșelătoare

Predică de Alexa Popovici

Când lumina Evangheliei pătrunde în viață, când omul păcătos a pornit pe drumul mântuirii, Diavolul simțindu-se în pericol, își caută natural, căi spre a întuneca și împiedeca propășirea adevărului. Alături de predicarea Evangheliei, de lucrarea Duhului Sfânt prin slujitorii devotați Domnului, mai e o lucrare, care se apropie tot de inima omului, lucrarea celui rău. Nu va putea nega Evanghelia, nu va putea pune piedici devotaților martori ai Domnului, dar va căuta ca pe lângă boabele de sămânță curate ale Cuvântului sfânt, să sãmene și el neghina lui. Și o sãmână fără preget. Iar odată sãmânată, neghina încolțește.

Printre neghinele aruncate de cel rău sunt câteva speranțe și cari la urmă vor fi amarnic de înșelătoare. Speranțe pe cari omul le ascunde în inima lui, și la cari ține mult, nespun de mult. Ele însă nu sunt altceva decât adevărate căpcane. Cel ce ocrotește speranțele înșelătoare în viața lui, cel ce se razămă în viitorul lui pe ele, pățește exact ca elefantul, când vine să se reazime pentru culcare, lângă un pom tăiat aproape complet, și lăsat în sus anume ca să fie o cursă. Reze-mându-se cade și neputându-se scula, cade în mâna celui ce a meșșugit în a pre-găti cursa.

Speranțele înșelătoare au dus pe mulți în iad și ascultătorul meu, dacă le ai, te vor duce și pe tine.

O primă speranță înșelătoare foarte răspândită chiar, e *speranța mântuirii printr'o viață morală.* Nu odată se întâmpla ca atunci, când spui unuia despre pocăință, despre credință, să ți se răspundă cam în felul următor: Eu? Am o viață morală, o viață nepătată. De când sunt eu, din copilărie nu am furat, nu am făcut rău nimănuia, nu am făcut crimă, nu am stat la drumul mare, nu am asuprit. Am un trecut laudabil, admirat și stimat de cei ce mă cunosc. Prin urmare eu nu sunt pierdut, cu siguranță nu o să merg în iad, căci nu poate trimite Dumnezeu în iad oameni cu vieți atât de curate! Nu există faptă și păcat pentru care să mă condamne — spune omul. — deci nu am nevoie de pocăință, de credință.

Iată cursa Diavolului. Iată speranța înșelătoare. I-a acoperit tot adevărul și umplut mintea și inima cu speranța că datorită moralității și curățeniei vieții lui va căpăta mântuirea.

Știut să fie că în ceruri sunt numai oameni păcătoși și mântuiți de Isus. Nicu-n drept nu va fi acolo. Căci nu moralitatea unei vieți, fie ea oricât de laudabilă, nu ea e motivul pentru care să fim primiți în cer. Nu, de o mie de ori

nu. Hristos nu ar fi avut atunci ce căuta în lume, degeaba a murit, jertfa Lui nu-și mai are rostul. Această speranță e înșelătoare. Dumnezeu nu dă mântuirea pentru moralul și meritul cuiva, ci în urma acceptării jertfei lui Isus depe cruce.

Apoi o altă neghină încolțită în inimile oamenilor e *speranța că Dumnezeu e prea bun ca să pedepsească păcatul.* Nu se poate ca El care e dragostea să arunce pe păcătos în iad, — spune omul chemat la mântuire. Un om n'ar chinui și n'ar arunca de viu în cuptor nici un câine, — continuă el.

Iată o altă cursă, o altă căpcană a dracului. Cu aceasta a lucrat el din vremuri îndepărtate. E ceva vechi. Cu aceasta cursă s'a apropiat el de Eva în Eden. Nu crede, nu o să muriți dacă veți mânca și din pomul oprit. Nu, Dumnezeu doar vă iubește atât de mult și pentru un fruct nu o să vă pedepsească atât de tare, — spune diavolul Evei. Cu aceasta a înșelat-o. La potop vine în timp ce Noe predica apropiere mântuirii lui Dumnezeu și șoptește oamenilor: Nu se poate un lucru ca acesta. Dumnezeu nu va putea în dragostea Lui săvârși o cruzime ca asta. Și oamenii au trăit cu speranța că Dumnezeu e prea bun și nu va pedepsi păcatul, până ușa corabiei lui Noe a fost închisă, și au pierit cu toți. Și multe, multe alte cazuri în cari cu această speranță a reușit să succească mințile și inimile oamenilor și să-i piardă.

Nu-l ascultați! Dumnezeu pedepsește păcatul, și-l pedepsește grozav. Oare pe Adam și Eva nu i-a iubit El? Și totuși cu toată dragostea i-a scos din rai și i-a supus blestemului unei vieți grele și amare supuse morții. La potop oare cu ușurință a vărsat El apele până a acoperit pământul? N'a iubit El atunci pe oameni? Și totuși i-a înecat pe toți dela om la animal, dela mare la mic. La Sodomă nu erau oameni? Pe aceștia nu i-a iubit Dumnezeu? Dece a turnat foc până i-a făcut cenușă dacă El e prea bun ca să pedepsească păcatul?

Cel mai bun exemplu însă, ca să vedem, că El pedepsește e Golgota. Acolo e Isus, e Fiul Său preaiubit, dar pentru că a luat asupra Sa păcatele oamenilor, L-a pedepsit, cum nimeni nu s'ar fi gândit. Da, Dumnezeu pedepsește păcatul, și-l pedepsește grozav. Iadul va fi mult mai groznic de cum ne închipuim noi. Va fi atâta chin că, cei ce vor ajunge acolo, vor crâșni din dinți de durere. Ce mult aș vrea să nu ajungă nimeni acolo.

(Continuare în pag. 4-a)

PĂRTĂȘIA DUHULUI SFÂNT

E atât de minunată această partășie, e ceace în cuvinte nu poate, decât într'o formă foarte mărginită, să fie redată. E în acest subiect un întins necuprins în întregime de mintea și cunoștința noastră.

De data aceasta ne vom opri la a treia parte a subiectului nostru.

Duhul gloriei: Transfigurarea noastră. Apostolul Petru în I epistolă 4:14 scrie: „Ferice de voi, fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se odihnește peste voi.” E interesant că, ap. Petru pomeneste aceste cuvinte după ce vorbește de suferința pentru Hristos. Ap. Pavel scrie: „...așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos.” (Tit. 2:13.) Duhul Sfânt prin lucrarea Sa lăuntrică ne schimbă complet, locuște în noi, dându-ne astfel arvuna gloriei dela sfârșit. Astfel noi cetim: „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuște în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare din pricina Duhului Său, care locuște în voi.” (Rom. 8:11). Se vede aici în mod clar că, gloria viitoare o vom avea numai datorită faptului că avem în ființele noastre Duhul Sfânt.

Prin primirea în ființa noastră a Duhului Sfânt, persoana a treia din Divinitate, noi capătăm o garanție, o asigurare a transformării ființei noastre în viață, iar la învierea din morți o transfigurare slăvită. Asta înseamnă că la învierea morților vom îmbrăca haina slavei Dumnezești și astfel vom petrece veșnicia întregă.

Sfințirea vieții e progresivă prin lucrarea Duhului Sfânt. Când se termină ea? La moarte, răspund unele crezuri și cunoșcători ai Cuvântului Domnului. Aceasta poate fi adevărat, dar nu putem spune căci Biblia nu spune. Data perfecțiunii sfințeniei nu poate fi definită. Vom deveni însă în viitor, fiindcă ne-am făcut „partași Duhului Sfânt” și astfel avem în noi „puterile veacului viitor”, (Evrei 6:4, 5), a veacului de liberare completă dela păcat și moarte „...să vi se întărească inimile, și să fie fără prihană în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru la venirea Domnului nostru Isus Hristos, împreună cu toți sfinții Săi”, (I Tes. 3:13), scrie Ap. Pavel. Adică la venirea

Domnului noi vom fi prin ajutorul divin „fără prihană în sfințenie.”

Un alt text foarte interesant în această privință e: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos”, (I Tes. 5:23). Ce sugestiv e aici Ap. Pavel! Se pare că el vorbește aici de o trinitate a omului, „duhul, sufletul și trupul vostru.” Sfințirea noastră pornește din lăuntru în afară. Ea începe cu duhul nostru, care e sfânta sfințelor. Duhul lui Dumnezeu acționează de prima dată asupra duhului, trece apoi la suflet și numai în al treilea rând la trup. Numai când trupul nostru a ajuns să fie sfânt, numai atunci suntem sfinți pe deplin, pentru că puterea de desăvârșire a Duhului lucrează și apoi termină cu sfințirea trupului.

Putem vedea deosebirea între sfințenia progresivă și sfințenia desăvârșită prin compararea textelor cunoscute: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într'o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în acelaș chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului”, (II Cor. 3:18). Aici suntem în progres „din slavă în slavă”, și acest progres e în viața slăvită — schimbarea în acelaș chip al Domnului, făcută prin Duhul gloriei. Apoi: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre...” (Rom. 12:2). Aceasta e transformarea lăuntrică prin Duhul Sfânt, separându-ne zi de zi de veacul cu păcate și moarte și asimilându-ne, cu veacul ce va veni, cu triumful învierii, când „vom fi înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale”, (Iuda 24). Aceasta e pas cu pas, înaintarea noastră spre locul hotărât, și ea trebuie să fie pas cu pas. „Si noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har”, (Ioan 1:16). Prin neprihănire noi toți înaintăm „prin credință, la credință”, (Romani 1:17). Chiar în trecerea prin valea plângerii, noi o putem face într'un loc plin de isvoare, și „vom merge din putere în putere, înfățișându-ne înaintea Domnului”. (Ps. 84:6). Astfel creșterea

noastră în har e începutul gloriei înaintarea în creșterea spirituală se aseamănă cu lucrarea pictorului; zi de zi tabloului apare mai clar, mai frumos, până pictura devine complectă. „Dar știm că atunci când Se va arată El, vom fi ca El; pentru că El vom vedea așa cum este”, (I Ioan 3:2), e alt pasagiu care ne descrie gloria la care vom ajunge. Oricum ar fi interpretat acest verset, nu va putea fi înlăturată desăvârșirea la care vor ajunge sfinții lui Dumnezeu. Un predicator spunea: „După nașterea din nou, credinciosul devine din ce în ce mai sfânt, pentru că sămânța căzută în lăuntru lui crește până ajungem să avem chipul lui Dumnezeu”. „Intr'o clipeală din ochi... vom fi schimbați” (I Cor. 15:52), scrie Ap. Pavel, arătând transmutarea noastră în glorie. Atunci trupul glorificat cu spiritul glorificat, cari multă vreme din cauza păcatului au fost divorțați se reîmpună pentru veșnicie.

La învierea sfințenia vieții se va afirma într'o clipeală din ochi. În această privință întreaga Biblie e într'o armonie perfectă. Atât David în Vechiul Testament cât și scriitorii Noului Testament păstrează acelaș limbaj. „Eu în neînnoșta mea, voi vedea Fața Ta”, — adică va putea să-L vadă, „când mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău”, — asta înseamnă conformarea imaginii Divinului. (Ps. 17:15). Ne vom întreba poate cum va fi această glorificare. Răspunsul îl dă Pavel. „...înviază trup duhovnicesc...” (I Cor. 15:44). Acum trupul dominează spiritul, târându-l unde el nu vrea, atunci însă, spiritul va domina trupul.

Omul întreg trebuie să se înfățișeze înaintea Domnului într'o stare neprihănită, cu ființa surusă fără rezerve Duhului Sfânt. Credinciosul trebuie să devină un „trup spiritual”. Acum trupul poartă spiritul în carul lui surus tuturor greutăților și nevoilor. Atunci spiritul va purta trupul ne arinile cândului arinide va vrea. Duhul Sfânt prin lucrarea Sa complectează în noi chipul lui Dumnezeu și ne desăvârșeste sub domnia Domnului. Atunci trupul nostru va fi stăpânit de spiritul nostru; iar spiritul nostru va fi stăpânit de Spiritul divin; și Spiritul divin de Creator astfel Dumnezeu va fi totul în tot.

In anul aceasta

Am votat Domnului credincioșie, pe toată viața mea. Am zis că nimic nu mă va despărți de dragostea Lui Dumnezeu — nimic în lumea asta nu mă va despărți de Hristos — nici amenințările, nici chiar moartea. Știu că pe calea Domnului trebuie să trec prin multe încercări, dar El este cu mine.

În anul acesta deci vom continua ceea ce am început atunci, când m'am predat Domnului. Asta în ciuda lumii ce zice că nu se poate duce o viață creștină. Pentru mine legea Domnului este tezaur de

mărgăritare. În ea am plăcere ziua și noaptea. De niciun rău nu mă tem. Ochii mei sunt fixați spre Hristos și stau legat de El. Oamenii fățarnici nu-și vor putea ascunde fățarnicia lor cu concursul meu. Vânătorii de situații și pescuitorii în ape turbure să-și caute prieten în ceata lui Core! Încât pentru mine și casa mea vom luji Domnului orice s'ar întâmpla. Așa vom sluji Domnului an cu an până la sfârșitul vieții noastre.

I. R. S.

Dușmanii lui Isus

(Urmare din pag. I a)

și fariseii s'au pierdut în păcatul necredinței lor. Preoții și altarele lor de jertfe, la fel s'au nimicit. Isus însă s'a ridicat mai sus decât orice rege. Mai sus de Ierusalim, mai sus de orice munte. Mai sus de ceruri. A căpătat Domnia în cer și pe pământ. Cuvântul Evangheliei, e sceptrul cu care El cârmuește și-și supune puterile. S'a ridicat mai pe sus de cărturari și farisei. Învățătura Lui e cea mai prețuită și cea mai proaspătă pentru inima și mintea oamenilor.

S'a ridicat mai pe sus de marele preot, care mijlocea pentru o singură națiune. Isus e Preotul mare. El mijlocește pentru toate națiunile. Preoția Lui nu poate

trece la nimeni altul. E Preotul veșnic. El poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei cari cred în El. El poate ierta orice vină. Și poate deslega orice taină. Cuvintele „toată puterea Mi s'a dat în cer și pe pământ”, le dovedesc pe zi ce trece prin biruința Evangheliei și înfrângerea dușmanilor ei la picioarele lui Hristos. Căci El, trebuie să împărățească până va supune pe toți dușmanii lui la picioarele Sale. Iar cei cari cred în El, chemați sunt să meargă înainte în ciuda tuturor greutăților și piedecilor. Hristos e rege în veci. Și ai lui vor domni cu El. Crezi tu lucrul acesta?

IOAN RUSU

SPERANȚE ÎNȘELĂTOARE

(Urmare din pag. II-a)

Și în fine printre încă multe altele, cel rău mai sămănă speranța mântuirii prin forme religioase. Sunt persoane în inima cărora e încolțită și crește această neghină. Ei cred că botezul, împărtășirea cu cină Domnului sau venind la biserică, făcând anumite milostenii, etc., etc. vor putea căpăta mântuirea. Vrea să mă adresez aici fraților, surorilor, iar tu prietenul meu fi atent, religia sau o ceremonie religioasă nu dă mântuire. Religia fără sângele și jertfa lui Isus nu e nimic, absolut nimic, un cult păgân, fără putere și fără valoare. Religia nu începe în biserică, nu unde se predică, nu unde se roagă. Ea începe la Golgota, un-

de omul capătă iertarea și se împacă prin Isus cu Tatăl. Acolo începe religia. Dacă tu ai început-o în oricare altă parte, ești greșit. Te aud parcă verbînd cu atîta ardoare de credința ta, dar nimic despre jertfa lui Isus.

Împacă-te cu Tatăl, scaldă-ți viața și sufletul în sângele lui Isus și atunci începe să trăiești religia. Ea nu e nimic altceva decât felul de trai pe care să-l trăiești după mântuire.

Fratele meu, prietenul meu, vreau să-L vezi acum pe Isus Hristos, singurul Mântuitor personal la care tu personal să mergi și să primești mântuirea. Vino acum și vei fi salvat.

TOATE TE ASTEAPTA

*Pui de leu țipă, și tu le dai hrană,
Corbului ce zboară, Tu de grijă-i porți,
Paserii ce șade pe stîncă de piatră,
Tu îi stîmpări foamea, că numai Tu poți.*

*Apa din izvoare murmură în șoapte,
Părăiaș se face, iar în urmă rău,
Unde se duc toate, unde se adună?
Ne tot curge 'ntr'una și nu mai rămân?*

*Cine-a făcut omul, cremenea din stîncă,
Din care oțelul, scoate foc ușor?
Cine-a făcut iarba ce răsare 'n grabă
Și iar se usucă tot așa cu zor?*

*Copacii se 'naltă, vița să întinde
Ploaia cade, vîntul adie ușor,
Pe cerul albastru e un soare, care
De multe ori este — acoperit de nori.*

*Oh, inimă, ce zici la aceasta,
Să fi fost la toate oare început?
Da, a fost odată când ai fost făcută
Din pământul rece ce se zice „lut”.*

*Cerbul de pe stîncă, dorește izvorul,
Măgarul sălbatec, iarba care-i crudă,
Toate fi așteaptă pe Acela, care
A făcut pe oameni cu zile de trudă.*

*Le-ai croit o soartă la aceste popoare,
Să-și găsească pacea în Tine cei de sus,
Ai trimis și jertfa ce-a adus-o Fiul,
Care mântuirea 'n Tine ne-a adus.*

AVRAM BALGRĂDEAN

Mai alb decât zăpada!

Nu-i nimic mai alb decât zăpada: mai ales când se'pește nespus de frumos pe un vârf de munte, unde nici pic de praf n'o poate ajunge. Dar ochii Domnului au văzut ceva tot așa de alb, căci veșmântul îngerului din ziua învierii era alb ca zăpada; iar haina Domnului Isus în ziua „schimbării la față” era tot așa de albă ca zăpada. Dar ce poate fi mai alb decât zăpada?

„Spală-mă tu și voi fi mai alb decât zăpada!” Sufletul meu pătat de atâtea păcate se va face mai alb decât zăpada dacă Dumnezeu mi-l va spăla. Nici apa, nici lăcrămile nu mă pot curăți, ci numai „Sângele lui Isus Hristos ne spală de toate păcatele”. Acest izvor curge de când a fost vărsat sângele scump al Domnului. El curge și acum în această clipă și e gata să te facă mai alb decât zăpada. Dar nu te mulțumi numai cu acest gând, ci du-te și roagă-te Tatălui ceresc ca să te spele în sângele lui Isus. Incede-te în totul în El și roagă-L să-ți arate că sângele Mântuitorului a curs și pentru tine și că El te poate curăți de toate păcatele. Și, după ce te-ai înerezut în El, atunci vei fi gata să ezi la picioarele Lui, ca acel Samaritean și să-I mulțumești că te-a spălat și pe tine.

VIAȚA LUI IOSIF

Popoarele și națiunile au personalități cari prin eroismul lor merită ca, numele lor să ocupe un loc pe paginile istoriei. Tineretul creștin, urmaș al lui Hristos, are personalități cari în trecutul atâtor secole, și-au câștigat meritul să se vorbească de viața devotată și sacrificată lui Dumnezeu.

O astfel de personalitate a Vechiului Testament, este Iosif, fiul lui Iacov. Viața acestei figuri este minunată și vrednică de imitat în toate manifestările ei, în care chiar la prima întâlnire vom constata, că a fost copilul unor părinți temători de Dumnezeu, care nu uită de lucrurile frumoase învățate în familie și de învățăturile bune ce au fost plantate în inima lui, de o mamă credincioasă. Scănteia divină ce a fost ascunsă, nu s'a stins, ci s'a aprins din ce în ce în flăcări și în timpul vieții sale acest foc a fost alimentat și întreținut prin credința și încrederea în Dumnezeu.

Chiar în casa părintească se deosebește de ceilalți copii. Nu în zadar a văzut el exemplele date de tatăl său și mamă sa credincioasă, le-a înrădăcinat adânc în inimă și le-a răsplătit cu ascultarea lui. În primul rând *față de Dumnezeu*, căci din copilăria lui până la adânci bătrânețe, nu abuzează, nu murmură cu toate că așa se părea că toate au conspirat în contra vieții sale. El cu credință îndelungă și încercată cu abdicere, rămâne credincios și ascultător lui Dumnezeu. Dar e credincios și *față de părinți*, cari îl trimit la frații săi și nu le calcă poruncile lor, pentru că i-a iubit. În afară de ascultare și iubire față de Dumnezeu și față de părinți, viața lui Iosif a fost plină de frica de Dumnezeu și aceasta i-a dat putere în zilele grele în care a trebuit să se sbată. Succesul vieții lui Iosif, binecuvântarea acestei vieți, se bazează pe caracterul său de voință tare și hotărârită care constă în hotărârea: *nu voi părăsi pe Dumnezeul părinților mei!*

Iubit cetitor, acesta a fost norocul lui Iosif. El a fost gata și hotărât să se despartă de orice dar nu de Dumnezeul și Izbăvitorul părinților săi. Întâmplă-se orice, amenințe orice pericol, tânărul credincios lui Dumnezeu, nu se poate lăsa influențat de sfaturi sau sentimente care sunt în detrimentul caracterului său ade-vărat.

Toate aceste lucruri, au făcut cu viața lui Iosif — în ciuda invidiei și urei din partea fraților săi — să fie plăcută în fața părinților săi, mai târziu în curtea

impărătească, dar plăcută în fața lui Dumnezeu, fapt arătat de Sf. Scriptură și anume: „Domnul a fost cu Iosif”. Ce altceva i-ar fi putut da putere în vitregiile vieții sale, ce l-ar fi menținut pe el între frații săi, apoi în robie și mai târziu în Egipt, decât convingerea: Cu mine este Dumnezeu! O, ce gând frumos: Ferice de acel om, care simte aceasta; ce fericit poate fi acela al cărui Dumnezeu este Domnul!...

Un caracter curat care se evidențiază în umilință, a fost secretul înălțării lui Iosif, Dumnezeu care a fost cu el în strămătorări și în zilele grele, tot El a fost care l-a ridicat pe Iosif la mare demnitate să fie: „sustinătorul și izbăvitorul multor popoare.” Mâna lui Dumnezeu îl folosește în chip minunat.

În faptele lui Iosif, recunoaștem că, prin el mâna lui Dumnezeu a lucrat, iar el în totul a fost îngăduitor. În momentul când se face cunoscut fraților săi, vedem un frate iubitor, care uită toate relele săvârșite în contra lui și poate să îi ierte, nu socotește răul făcut, ci plânge. Lacrămile îi curg, poate de bucurie, că poate să ierte, poate pentru faptul că în fața lui Dumnezeu din nou va fi bine primit pentru atitudinea lui nobilă și binevoitoare, spunându-le fraților săi, înfricoșati: „Dumnezeu m'a trimis pe mine înaintea voastră”. Nu răsplătește răul cu rău, ci împarte bucate și dă pâine fraților săi gonii de foamete și trimite încă și părinților săi și se îngrijește de zilele bătrâneții lor.

A sosit timpul când Iacob, și-a închis ochii pe veci. În lăuntru fraților lui Iosif deabia acum se trezește adânc conștiința de păcat. Ei se eugetă, nu mai avem tată, acum Iosif nu se mai teme să întristeze inima bătrânului nostru părinte, căci el nu mai este, ci acum el se va răsbuna: ci trimite la Iosif soli pentru iertare oferindu-i serviciile. Așa este omul păcătos, atunci se teme când nimeni nu-l urmărește, și atunci tremură când n'are de ce, pentru că conștiința lui nu doarme, păcatul săvârșit cere pedeapsă, sentimentul pentru dreptate face să i se audă glasul.

Și încă odată, în atitudinea lui Iosif față de frații săi, se manifestă *mărinimia lui*, ca frate iubitor și iertător. „Fiți fără teamă, căci sunt eu oare în locul lui Dumnezeu? Voi negreșit v'ați gândit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi și anume: să scape viața unui popor în mare număr”. (Geneza 50: 19—20). Nu se întreabă cum să vă nert, doar voi n'ați ascultat de cererile mele, m'ați izgonit din casa tatălui meu? La

asa ceva nici nu se gândește, brațele sale deschise așteaptă îmbrățișarea fraților săi, în locul răzbunării iertare, în loc de pedeapsă, le dă daruri, căci în el sălășluiește Duhul lui Dumnezeu și viața sa aparține lui Dumnezeu.

Tineretului creștin de azi, îi lipsește caracterul și calitățile prin care viața lui Iosif a fost ridicată la un nivel înalt. Tocmai de aceea să ascundem în inimile noastre caracterul vieții sale și lucrurile prin care s'a deosebit de frații săi.

ALEXANDRU BALC

STEAUA MAGILOR

Scumpă stea strălucitoare,
Ce pe cer ai răsărit,
Și din țări răsare soare
Magii pe drum i-ai pornit.

Să se ducă înainte
Pe un drum de multe lumi
Către locurile sfinte
Unde vor vedea minuni.

Un copil culeat în iesle,
Mesja cea prezis
De profeții de pe vremuri
Cum în Biblie e scris.

Magii drumul și-l iaură
Și conduși de Tine au mers
Către singura minune
Făcută din univers.

Vezi lucește iar în lume
Că întunerecul e mare,
Nu lasă ca omenirea
Să-si piardă dreapta cărare.

Ce-i arată drumul care
Duce tot mereu în sus
Ca la Magii de pe vremuri,
Să-L găsească pe Isus.

Stea scumpă azi ești soare
Ce-ai răsărit pe Calvar
Și de veacuri în dulei raze
Îți reverși bogatul har.

Soare Sfânt, Soare-al dreptății,
Soare sfânt, isvor de pace,
Varsă-Ți razele în lume
Că-i aproape de perzare
Și'n păcate negre zace.

POPA N. PETRE

„EU ȘI CASA MEA VOM SLUJI DOMNULUI” Despre căsătorie

(Intrucât suntem în timpul când se încheagă și urzesc cele mai multe căsătorii, am căutat să dăm aici câteva sfaturi ale marelui predicator C. H. Spurgeon, pentru tinerii cari vor să se căsătorească. Ele sunt bune și pentru cei căsătoriți. (J. N. R.)

1. O alegere serioasă

Doi ochi nu-ți sunt de ajuns dacă vrei să-ți alegi o soție, nici chiar atunci, când îți sar în ajutor inima și urechile.

Trebue să cerem sfat dela Dumnezeu și dela minile sănătoase.

2. Lucrul bun cere timp

A te căsători în grabă înseamnă a te căi toată viața. Căsătoria este un lucru primejdios. Te vâri ușor într'ansa, dar ieși greu din ea. Broaștele d'n poveste au fost ființe înțelepte: ele doreau mult după apă, dar n'au sărit în fântână, știind că nu vor mai ieși din ea. Ferice de bărbatul care, după douăzeci de ani dela ziua nunții, poate să spună: „N'am făcut o prostie căsătorindu-mă”.

3. Graba strică treaba

Stați puțin în loc și gândeste-te mult înainte de a te căsători. Călcodată și cu neștiutarea poți să mergi prea departe, însă în cele mai multe cazuri, e loc mai împotrăv. Oamenii se reped la căsătorie cum se reped un căine la o bucată de carne. Un scriitor spune: „Cunosc fete care se tem să meargă cu barca pe apă, ca nu cumva să se răstoarne barca; da, ele se tem chiar de o mică plimbare, ca nu cumva să cadă pe drum. Dar n'am văzut nicio fată să se teamă de căsătorie, cu toate că aceasta aduce cu sine mai multe primejdii decât toate celelalte lucruri laolaltă”.

4. Căsătorie din iubire

Căsătorește-te din iubire, dar iubește numai ce este vrednic de iubit.

Nu te căsători fără iubire, dar nici nu iubi fără temein.

5. Iubire sau bani?

Iubirea nu se poate cumpăra, dar nici nu se poate vinde. Iubirea se poate căpăta numai în schimbul iubirii. Un proverb bătrănesc spune: „Iubirea face miravi, iar banii fac căsătorii.” Banii nu pot să aducă iubirea și, fără iubire căsătoria nu este decât o muncă silnică pe

viață. Dacă iubirea vine depe urma banilor, este deseori falșă, și curând iubitul tău se va arăta că iubește numai banii tăi.

6. Căsătorie de dragul banilor

Cine se căsătorește de dragul zestrei, va ajunge sub papuc. El se vinde pe sine unei femei bogate și este ca un laur dus de nis cu ajutorul unui belciug. Dacă trebue să fie EA casa, e sigur că va ține pe bărbat sub papuc. Inșă femeia care-și cumpără un soț cu bani, își cheltuește banii degeaba.

7. Cântărește partea dinăuntru

A luc în căsătorie pe o femeie din cauza frumuseții ei, este ca și când ai mânca o pasăre de dragul cântecului ei. N'o ție în căsătorie ca să te uiți la ea ca la un tablou, ci ca să găsești în ea ajutor și o tovarășă. De aceea, uită-te mai întâi la chipul ei dinăuntru decât la chipul ei dinăfară.

8. Fă-ți timp!

A te căsători în pripă înseamnă a trăi în sbucium. Da, este nevoie de multă chibzuire. Fă-ți timp să faci ceea ce timpul nu mai poate să schimbe.

9. Căsătorește-te din iubire și lucrează pentru bani

Un tată șirel a spus odată fiului său: „Nu te căsători din pricina banilor, ci din iubire; dar îndrăgostește-te numai de o femeie care are bani.” Tătlul nostru de mai sus ne dă însă un sfat mai bun. Dacă o pereche de oameni e unită din iubire, atunci omândoi pot să lucreze pentru întreținerea lor și, deseori, vor izbui să câștige cele de trebuință.

10. Căsătoria și gospodăria

A te căsători e lucru ușor, a întreține însă o casă e lucru greu. Tinerii ușuratici trebue să știe că nu vor trăi numai din iubire și că nu vor putea să ducă traiul cu nimic.

11. A pune la cale o căsătorie

Cei ce pun la cale căsătoria, atunci fac un lucru primejdios; ușor pot să-și ardă

degetele! Dacă acea căsătorie merge rău, cei căsătoriți vor blestema pe cei ce le-au făcut cunoștință. A impeți pe cineva este un lucru de mare răspundere; de aceea e mai bine să nu te apuci de treaba asta.

12. Tânărul necăsătorit

O SINGURĂ piatră de moară nu poate să macine. Un tânăr necăsătorit este ca o piatră de moară. El mai poate fi asemuit și cu o singură parte de foarfece sau cu o singură parte de compas, care nu e de preun folos fără partea cealaltă.

13. Doctoria

Dacă un bărbat nu se înțelepțește prin căsnicie, atunci prin ce altceva se poate înțelepti? Totuși nu este drept să dai unui bărbat o femeie ca pe o doctorie.

14. In ziua căsătoriei

Cine rămâne în Domnul, este odăpostit. Cine caută scăparea în Domnul, pentru acela, Dumnezeu este într'adevăr o scăpare. Cine trăiește mereu în legătură cu Domnul, va avea și locuința sub ocrotirea Lui. Pune-ți toată încrederea în Domnul, odihnește-te pe deplin în El și n'ai să te temi de nici o nenorocire; nu te va lovi nici un rău și nici o urgie nu se va apropia de casa ta; vei locui sigur, sub acoperșul tău. N'are a face dacă ție casa bordei sau palat, lucrul de căpetenie este ca inima ta să fie un locaș al Celui Prea Înalt. Rămâi în Dumnezeu și vei avea bunătați din belșug și orice rău va trebui să se depărteze de tine. De primejdie nu se poate feri închipuila noastră desăvârșire sau trecere pe care o avem în ochii altora; ci numai atunci suntem siguri, când Cel Prea Înalt este scăparea noastră. Omului care iubește pe Domnul nu-i poate vătăma niciun rău, căci intristările mari îi scurtează numai călătoria și-l apropie mai mult de fericire. Prin pierderi ajunge bogat, boala îi însăpătosează sufletul, batjocura este cirstea lui, iar moartea câștigul lui. În felul acesta, într'adevăr, nu i se poate întâmpla niciun rău, pentru că ceea ce pare a fi rău, este de fapt ceva bun. Ferice de aceia care pot să spună în totdeauna: „Domnul este încrederea noastră, Cel Prea Înalt este scăparea noastră!”

Cine face 10 abonamente, va primi unul gratuit. Cine face 20, va avea un abonament gratuit și un cadou din partea noastră.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

După o știre primită, aflăm că, frații baptiști români din părțile Transilvaniei cedate, s'au organizat într-o uniune și au ales de conducători pe frații dr. Gh. Șimonca, președinte, Mihai Vicaș, vice președinte și Nicolae Covaci secretar general.

A doua zi de Crăciun a avut loc în biserica baptistă din Șepreus, jud. Arad, cununia religioasă a fr. Romulus Drăgan cu sora Ioana Drăgan. Actul cununiei a fost îndeplinit de fr. Ștefan Sturariu.

Tineretul bisericii baptiste Arad-Betel a făcut în seara Anului nou o vizită tineretului din biserica Arad-Gai. Programul a fost condus de fr. Alexa Popovici și împodobit de cor și orchestră. S'a predat cu această ocazie scenariul „Înșelăciunea lumii”. Au predicat fr. Mareu Nichifor, I. Băcu și Pitt Popovici.

Tineretul baptist din Coroiu, jud. Bihor, a avut la Crăciun o serbare frumoasă condusă de fr. Jipa Vasile, ajutat de fr. Iosif Chiș.

O mare bucurie a avut la 8 Dec. biserica baptistă din Certejul de sus, jud. Hunedoara cu ocazia unei serbări evanghelice cu scopul de a trezi sufletele la Domnul. Au predicat fr. Popovici Dumitru, Popa Gh. și Popa S.

Fr. Nicolae Lighezan din Vermeș, jud. Caraș, a ținut la 15 Dec. 1940, căsătoria religioasă a fr. N. Sfărcoci din Visag cu sora Brândușa Zlăgan din Vermeș.

Tineretul baptist din Vermeș jud. Caraș a avut în seara de 15 Dec. 1940 o frumoasă serbare împodobită cu poezii, soluri, corul și muzica din loc. Au predicat fr. Iacob Lighezan, Aurel Lighezan și Petru Avram seminarist.

Frații din jud. Teleorman au avut la 22 Dec. 1940 o zi de mare bucurie și înălțare spirituală cu ocazia ordinării fr. Mircea Cocariu, seminarist, ca păstor al bisericii baptiste din Turnu-Măgurele și predicator al acestei Comunități. Actul

Comandați și citiți „Indrumătorul”. Veți avea în el o cheia a Cuvântului Domnului.

ordinării a fost îndeplinit de fr. Petru Truța, Ioan Branea din București, Marin Dumitrașcu, secretarul uniunii și Dumitru Bojan.

La 22 Dec. 1940, a fost ținută la Turnu-Măgurele conferința Comunității creștine baptiste din Teleorman. Cu această ocazie s'a hotărât susținerea a celui de al doilea misionar în jud. Teleorman.

Frații din comuna Fiziș au avut la 29 Dec. 1940 o nespusă bucurie prin întoarcerea din Dobrogea de sud a 11 familii baptiste.

A trecut la cele veșnice în ziua 22 Dec. 1940 sora Boiț Elena de 33 ani din Tulcea, jud. Bihor. Serviciul de înmormântare a fost ținut de fr. Nicolae Bejenaru.

Nou!

Nou!

Peste câteva zile va ieși de sub tipar cartea cu tălmăcirile biblice pentru fiecare zi, care va ține locul Manei zilnice. Ea va fi o carte frumoasă și plină de învățături din Cuvântul Domnului. In ea vor fi explicațiile pe un an întreg.

Imediat ce va ieși de sub tipar, va fi trimisă celor ce au făcut comanda. Cartea va fi distribuită prin depozitul de literatură creștină, Arad, str. Lae Barna 4. Oricine dorește să o aibă, poate să facă imediat comanda. Ea va costa numai 30 L E I, și se va trimite contra ramburs.

A ieșit de sub tipar frumoasa și folositoare carte „Putere și lumină” și poate fi comandată dela depozitul de literatură contra ramburs. Deoarece cartea este mai mare de cum s'a crezut, ea costă 60 lei.

Orice comandă de cărți dela Depozitul de literatură se face numai contra ramburs. De aceea rugăm să nu se mai trimită banii înainte.

riu, Ioan și Teodor Bora. A cântat muzica din loc.

În ziua de 19 Dec. 1940 în biserica baptistă Micăleca, jud. Arad, s'a ținut căsătoria religioasă a fr. Ștefan Pătran din Sat Chinez cu sora Mariș Aurelia din loc. Actul cununiei a fost îndeplinit de fr. Simion Eva.

Fr. Iosif Chiș, Manea Flore și Moteac Ioan au ținut serviciul de înmormântare sori Leucuta Saveta de 59 ani din Șiad, jud. Bihor.

Tineretul baptist din com. Petnic, jud. Severin a avut o mare bucurie cu ocazia unei serbări la care au luat parte frați din 10 comune. Programul a fost condus de Simion Trica și Pavel Paidala.

Biserica din Arad-Gai, pe ziua de 26 Dec. 1940, s'a celebrat cununia religioasă a fratelui Teodor Chevereșan cu sora Maria Chevereșan din loc. Actul cununiei a fost ținut de fr. Truța Ioan, predicatorul bisericii baptiste din Șega. Corul din loc a împodobit serbarea.

La Curtici a fost înmormântarea fr. Gligor Cîmpoies. Serviciul a fost condus de fr. Bradea Dumitru și fr. Cornel Pascu, păstorul bisericii locale. Corul din loc a mângălat pe cei ce au luat parte.

Mulțumire

Comitetul comunității de Suceava, Bucovina, întrunit la 6 Decembrie 1940 la Pătrăuț Sucevei primind scrisoarea de încurajare a comitetului Uniunii Baptiste pentru încercările prin care trecem și statornicia noastră, mulțumește pe această cale comitetului Uniunii pentru grija și simpatia sa față de noi în aceste timpuri de grea încercare.

COMITETUL

Spre știință

Fratele Motrescu Loghin aduce la cunoștința celor interesați că, s'a stabilit definitiv în comuna Satu-Mare, jud. Rădăuți, Bucovina.

Adresa este următoarea: Loghin Motrescu, com. Satu-Mare-Nou, jud. Rădăuți BUCOVINA.

Abonți, citiți și răspândiți Farul Creștin pe anul 1941.

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

Prin locuri necunoscute

Excursioniștii întotdeauna când merg să viziteze Alpii, trebuie să-și tocmescă o călăuză, adică un om, care cunoaște locurile acelea și care în schimb uneori sume mari de bani are datoria să-i conducă. Cine încearcă să meargă fără călăuză, nu o pătește bine. Sunt o mulțime de prăpastii în cari poți să cazi joarte ușor, dacă nu cunoști locurile. Apoi, chiar dacă scapi de o așa nenorocire, totuși vei rătați mai multă vreme, fără să găsești adevărata cărare.

Cam așa ești și tu, celitorule, acum. Odată cu anul 1941 tu ai început iarăși să mergi pe un drum neumblat și să treci prin locuri necunoscute. Dă-ți seama de la început că pot să te întâmpine multe primejdii, dacă încerci să mergi singur. Ia-ți o călăuză care știe drumul acesta, care cunoaște totul. Așa călăuză însă, nu vei găsi între oameni, fiindcă nimeni nu a trecut prin acest an. Numai Isus a singura Călăuză care te poate conduce și feri de orice. Nu vrei să-L lași pe El să te călăuzească în acest an? Răspunde azi.

Iertat și slobod

„Puiule, împrumută-mă cu 500 lei.”

„Nu pot. N'am de unde, crede-mă, Nicule!”

Dar Nicolae Antoniu știa bine cum trebuie să-l ia pe prietenul său pentru ca să stoarcă dela el cât voia, și, deaceia se plecă și-i zise puțin cam rece: „Bine, dacă nu vrei te dau de gol”. Și amenințarea aceasta își avu numai decât urmarea ei. Puiu scoase îndată suma cerută și i-o dădu. Antoniu cunoștea puierca ce o avea asupra prietenului său și o încerca adesea fără muștrare de cuget. De câteori luase cu împrumut sume destul de mari, pe cari, se înțelege, uita să le mai dea înapoi. Și viața de birou a lui Puiu se făcea din ce în ce mai grea. Trebuie să ne întoarcem cu 20 ani în urmă, pentru ca să putem pricepe de ce îi era frică lui Puiu de amenințarea lui Antoniu.

Puiu fusese mai înainte soldat. Dar, fie că nu-i prea venea la socoteală armata, fie din altă pricină, el își părăsi regimentul. Izbutise să fugă nebăgat în seamă și autoritățile, după cercetări zadarnice, au pierdut nădejdea că o să-l mai găsească. A trăit el câtăva vreme pe sub

ascuns, dar, în cele din urmă și-a găsit de lucru într'un birou din capitală, unde lucra și Antoniu. Totdeauna îi era teamă că, va fi descoperit.

Nu știu cum aflase Antoniu secretul, dar se pricepea minunat de bine să tragă folos din descoperirea lui. Cu o nepăsare vrednică de toată osânda se slujea de punga prietenului său, amenințându-l mereu că-l dă de gol. Cum te înjosește păcatul! Prea puțin i-ar fi foiosit lui Puiu dacă și-ar fi schimbat biroul, căci prietenul său i-ar fi găsit fără multă greutate. Cum să scape de această frică necurmată?

Păcatul făcut cu 20 de ani în urmă îl privea mereu în față și el nu-l putea face nefăptuit.

„Dar ce e asta?” strigă odată Puiu și rămase cu ochii pironiți pe ziarul în care scria multe despre împlinirea a 40 ani de domnie a Regelui.

Se roși ca focul și inima-i bătea cu putere, când cetii cu o grabă faurizată cele câteva rânduri. Nu era cumva o fericire prea mare pentru a-i putea da crezare?

Da, era adevărat. El cetii de mai multe ori cele câteva rânduri ca să se încredințeze pe deplin că nu se înșeia. Se făcea cunoscut că M. S. Regele iartă cu prilejul împlinirii celor 40 ani de domnie pe toți dezertorii, cari se vor prezenta până la un termen anumit înaintea autorităților militare.

Fără să spună cuiva ce avea de gând, el se grăbi să se înfățișeze la termen.

„Ce vrei?” întrebă scurt ofițerul, când Puiu se îndreptă în spre el tremurând.

„Acum 20 de ani”, începu el, dar n'apucă să isprăvească, deoarece fu întrerupt îndată: „Ce cauți aici? Ești dezertor?”

„Acum 20 de ani”. „Ești dezertor?” întrebă ofițerul aspru. Puiu, a cărui inimă nu mai bătea de groază că n'a înțeles bine ce citise în ziar, zise ca ieșit din minți: „Da, sunt dezertor.” „Atunci completează acest act”, răspunse ofițerul și îl lăsă singur. Cu mâna tremurândă scrisese tot cum a fost, din ce pricină a fugit, din armată, neascunzând nimic în declarația sa sinceră. La urmă rugă să i se ierte greșala. După ce isprăvi, ofițerul scrisese câteva cuvinte în josul declarației și acestea îi asigurau fostului dezertor iertarea regelui.

Cu inimă ușurată, Puiu se întoarse la birou. Ce-i mai pasă acum de amenințarea prietenului său? Greșala îi era iertată. Ce bine se simțea! Nu mult după aceea, Antoniu își începu din nou vechia lui înșelăciune, căci banii nu-i mai ajungeau niciodată.

„Puiule, împrumută-mi 300 lei”, zise el într-o zi.

„Nu pot, Nicule, n'am”.

Mai stăruia câtăva vreme și, văzând că nu-i rost să-i dea nimic, începu iar să-l amenințe cu darea la iveală a secretului.

„Nu mai poți să dai nimic al iveală”, îi răspunse Puiu cu fruntea senină. „Nu mai poți să-mi faci niciun rău, căci am căpătat iertarea regelui”, zise el arătând documentul.

Vrăjmașul nu mai avea nicio putere, planul îi era nimic, Puiu putea să trăiască în tihnă de acum. Da, cititorule, „iertat și slobod” sunt vorbe frumoase. Mântuitorul Și-a dat viața ca să ne dea iertarea nouă, nouă cari suntem mai răi decât dezertorii, căci suntem răzvrățiți. El ne-a izbăvit de toate amenințările marelui vrăjmaș al sufletului omenească, căci noi ne-am încrezut în El și am aflat milă înaintea Lui. Satana nu mai are nicio putere asupra acelora, cari se învâluiesc în slava Mântuitorului.

„Ești un păcătos, creștine”, șoptește Satana adesea marilor creștini.

„Îți mulțumesc, Satano, că-mi amintestă acest lucru”, îi răspunde creștinul adevărat fără teamă, „căci Isus a murit pentru păcătoși și deaceia și pentru mine”.

O, cât trebuie să-l mulțumim Mântuitorului pentru jertfa pe care ne-a adus-o iubirea Lui!

Creștini de nume

Un creștin hotărât s'a suit odată într'un tramvai. O doamnă, care zicea și ea că e creștină și care-l cunoștea, s'a suit în acelaș tramvai. Dar când a dat cu ochii de el, l-a întrebat: „Nu ești d-ta... cutare?” „Da, doamnă”, fu răspunsul. „Atunci dă-mi voie să ies afară”. „Negreșit, doamnă”, răspunse creștinul, „dar mai întâi dă-mi voie să-ți pun o întrebare. Inchipuiește-ți că ai muri acum și te-ai duce în cer. Și eu și m'aș duce acolo: ai ieși când aș intra eu?”